

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca : SSR A. M.

Protokolant : staż. J. F.

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2017 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

I. z powództwa R. Z. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda R. Z.
  - a) kwotę 7.200,00 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;
  - b) kwotę 1.361,62 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. obciąża, tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków, na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi:
  - a)** powoda kwotą 452,63 zł (czteryście pięćdziesiąt dwa złote sześćdziesiąt trzy grosze), którą nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. (pierwszym) wyroku;
  - b)** pozwaną kwotą 1.108,14 zł (jeden tysiąc sto osiem złotych czternaście groszy);
- 5.** nakazuje zwrócić na rzecz powoda R. Z. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi:
  - a)** kwotę 800,00 zł (osiemset złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki, uiszczonej w dniu 27 marca 2014 roku, zaksięgowanej pod pozycją (...) / (...);
  - b)** kwotę 1.000,00 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa, które zostało zwrócone, uiszczonej w dniu 28 lipca 2014 roku, zaksięgowanej pod pozycją (...) / (...);

II. z powództwa R. Z. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o odszkodowanie

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda R. Z.:
  - a) kwotę 6.384,17 zł (sześć tysięcy trzysta osiemdziesiąt cztery złote siedemnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty;
  - b) kwotę 2.905,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 25 stycznia 2013 roku, inicjującym postępowanie w sprawie o sygnaturze akt II C 86/14, R. Z., reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 10.100 złotych tytułem częściowego odszkodowania za szkodę wywołaną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27 września 2013 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że w dniu 27 września 2013 roku, na skutek zdarzenia drogowego, powód doznał szkody majątkowej w postaci uszkodzenia samochodu osobowego M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 16.900,00 zł. W ocenie strony powodowej uzasadnione koszty naprawy pojazdu wynoszą 45.684,70 zł, zaś wartość rynkowa pojazdu to 51.200,00 zł (pozew k. 3-5).

W odpowiedzi na pozew, pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Strona pozwana zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady jak i co do wysokości. Pozwana przyznała, że na skutek zgłoszenia szkody przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i wypłaciła na rzecz powoda kwotę 16.900,00 złotych. Strona pozwana wskazała, iż powód nie udokumentował faktu wykonania naprawy oraz rodzaju części w oparciu o które ta naprawa została przeprowadzona. Strona pozwana zakwestionowała także żądanie powoda zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od terminu wskazanego przez powoda, z uwagi na dokonanie wypłaty kwoty właściwej do czasu przeprowadzenia naprawy pojazdu (odpowiedź na pozew k. 31-33).

W piśmie procesowym z dnia 2 czerwca 2014 roku pełnomocnik pozwanego podniósł, iż powód dokonał sprzedaży pojazdu, którego kosztów naprawy dochodził, w stanie uszkodzonym za kwotę 8.000 złotych. W ocenie strony pozwanej, kwota ta winna zostać doliczona do kwoty uzyskanej przez powoda w toku likwidacji szkody tytułem odszkodowania bowiem powód nie może otrzymać tytułem odszkodowania kwoty większej niż wartość pojazdu w stanie uszkodzonym (pismo procesowe k. 53).

W pozwie z dnia 25 lutego 2014 roku, inicjującym postępowanie w sprawie o sygnaturze akt II C 302/14, R. Z., reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 10.100,00 złotych tytułem częściowego odszkodowania za szkodę wywołaną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27 września 2013 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, że w dniu 27 września 2013 roku na skutek zdarzenia drogowego powód doznał szkody majątkowej w postaci uszkodzenia samochodu osobowego M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Wskazano, iż powód sprzedał uszkodzony pojazd za kwotę 8.000 złotych, a wobec niemożliwości zakupu innego pojazdu zmuszony był wynajmować auta zastępcze. Podniesiono, iż w związku z zaistniałą szkodą powód dochodzi zwrotu kosztów będących następstwem wypożyczenia auta zastępczego (pozew k. 65-68).

W odpowiedzi na pozew, pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. Strona pozwana zakwestionowała powództwo zarówno co do zasady jak i co do wysokości wskazując, iż skoro powód dochodzi zwrotu kosztów naprawy pojazdu oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego to okres uzasadniający najem pojazdu zastępczego winien obejmować wyłącznie technologiczny czas naprawy pojazdu. Natomiast z ostrożności procesowej pozwana podniosła, że skoro powód sprzedał pojazd w dniu 10 października 2013 roku to przy uwzględnieniu rozliczenia szkody metodą całkowitą,

zwrot kosztów najmu mógłby obejmować koszty najmu maksymalnie do tej daty. Pozwana przyznała, że na skutek zgłoszenia szkody przeprowadziła postępowanie likwidacyjne i wypłaciła na rzecz powoda kwotę 1564,56 złotych z tytułu najmu pojazdu zastępczego za okres 8 dni. Strona pozwana kwestionowała także zasadność żądania odsetek ustawowych wobec braku podstaw do spełnienia roszczenia (odpowiedź na pozew k. 112-114).

Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2014 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt II C 302/14 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy o sygnaturach II C 86/14 ze sprawą II C 302/14. Sąd postanowił połączone sprawy prowadzić pod sygnaturą akt II C 86/14 (postanowienie k. 133).

W piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2014 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że zmienia powództwo w ten sposób, iż wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda w miejsce kwoty 10.100,00 złotych, kwoty 30.100,00 złotych tytułem częściowego odszkodowania za szkodę wywołaną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27 września 2013 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych (pismo procesowe k. 140-141).

Zarządzeniem z dnia 3 marca 2017 roku Sąd zwrócił pismo pełnomocnik powoda z dnia 25 lipca 2014 roku, zawierające rozszerzenie powództwa wobec nieuzupełnienia braków formalnych (zarządzenie k. 290-291).

W piśmie procesowym z dnia 14 maja 2017 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że cofa powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 3.715,83 złotych, której dochodził tytułem odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego i w tym zakresie wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych z uwagi na spełnienie świadczenia po wytoczeniu powództwa w dniu 21 marca 2014 roku.

W pozostałym zakresie, tj. odsetek ustawowych oraz odszkodowania obejmującego pozostałe koszty najmu pojazdu zastępczego poparł powództwo. Zaprzeczył także aby w dniu 15 maja 2017 roku na rzecz powoda została zapłacona kwota 1644,51 złotych (pismo procesowe k. 305).

W toku rozprawy w dniu 24 maja 2017 roku pełnomocnik pozwanej podtrzymał stanowisko w sprawie i oświadczył, że z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego została wypłacona tylko kwota 3715, 83 zł. Oświadczył także nie została wydana żadna decyzja dotycząca przedmiotowego odszkodowania w maju 2017 roku (protokół rozprawy k. 310-312).

W toku rozprawy w dniu 24 maja 2017 roku pełnomocnik powoda podtrzymał stanowisko w sprawie i wniósł o zasądzenie kwoty 6384,17 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego oraz kwoty 10.100,00 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu (protokół rozprawy k. 310-312).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

R. Z. był właścicielem samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powód przed zdarzeniem posiadał pojazd przez niespełna dziewięć miesięcy, pojazd zakupił od pierwszego właściciela, który serwisował auto w autoryzowanym salonie (okoliczność bezsporna).

W dniu 27 września 2013 roku, doszło do kolizji drogowej z udziałem pojazdu powoda. Sprawcą wypadku był kierujący samochodem marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który w dniu zdarzenia objęty był ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego na podstawie umowy zawartej z (...) Spółką Akcyjną w S. (okoliczność bezsporna).

Podczas kolizji drogowej, która miała miejsce w dniu 27 września 2013 roku uległ uszkodzeniu samochód powoda, w szczególności zderzak i błotnik przedni, reflektor lewy, drzwi przednie i tylne lewe, zderzak i błotnik tylny, pokrywa tylna, drzwi tylne dolne, tarcza koła przedniego, tłumik tylny i szyba tylna (okoliczność bezsporna a nadto protokół szkody k. 16-17, także dokumentacja fotograficzna – załączona w aktach szkodowych, zeznania powoda k. 161 – 162 i k. 311 - 312).

W okresie od dnia 2 października 2013 roku do dnia 17 grudnia 2013 roku R. Z. wynajmował od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. samochód zastępczy marki V. (...). Dzienny koszt wynajęcia samochodu zastępczego wyniósł 159 złotych, powiększone o podatek Vat według stawki 23%, co stanowi kwotę 195,57 zł brutto. Koszt wynajmu wyniósł łącznie 14.667,75 złotych. Kwota z faktury została zapłacona gotówką (kopie umów najmu samochodu zastępczego k. 90-95, kopie faktur k. 96-97).

Powód nie dokonał naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 27 września 2013 roku ze względu na brak środków finansowych. Powód wystawił pojazd na portal Allegro, nie oznaczając w aukcji ceny minimalnej, co wynikało z faktu, iż był zdeterminowany aby sprzedać wrak tegoż pojazdu, nawet w sytuacji gdyby zaoferowana została mu kwota 4.000,00 zł (zeznania powoda k. 161-162, k. 311-312).

W dniu 10 października 2013 roku R. Z. sprzedał D. M. pozostałości samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za cenę 8.000,00 złotych (kopia umowy sprzedaży k. 59, k. 98, zeznania powoda k. 161-162, k. 311-312).

R. Z. zgłosił pozwanemu szkodę w dniu 2 października 2013 roku (zgłoszenie szkody w aktach szkody k. 303).

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego (...) Spółka Akcyjna w S. podjęło decyzję o likwidacji szkody zaistniałej w dniu 27 września 2013 roku na zasadach szkody całkowitej. Określono wówczas wartość rynkową pojazdu powoda przed tym zdarzeniem na kwotę 44.000 zł, zaś wartość rynkową pozostałości na kwotę 27.100 zł. Decyzją z dnia 19 grudnia 2013 roku (...) Spółka Akcyjna w S. wypłaciło powodowi kwotę 16.900 zł (decyzja o wypłacie odszkodowania k. 18, zgłoszenie szkody – załączone w aktach szkodowych).

Decyzją z dnia 24 kwietnia 2014 roku (...) Spółka Akcyjna w S. wypłaciło powodowi kwotę 3715,83 złotych tytułem zwrotu kosztów wynajęcia przez powoda samochodu zastępczego (decyzja o wypłacie odszkodowania k. 288, kopia dowodu wypłaty odszkodowania k. 303).

Technologiczny czas naprawy pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosił 10 dni, zaś całkowity czas naprawy powinien się zamknąć w okresie 28 dni kalendarzowych. Średnia dobową stawka czynszu najmu pojazdu segmentu (...)” wynosi 185 złotych (brutto). Średni koszt naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych z logo producenta pojazdu wynosi 49.459,67 złotych (brutto). Średni koszt naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych i zamienników wynosi 47.287,28 złotych (brutto). Koszt maksymalnej naprawy w autoryzowanym serwisie wynosi 52.731,08 złotych (brutto). Wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym w dniu szkody wynosiła 50.100 złotych (brutto). Wartość pojazdu uszkodzonego, na skutek kolizji z dnia 27 września 2013 roku, wynosiła 26.000 złotych (brutto). Różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie wynosi 24.100 złotych (brutto)(opinia biegłego sądowego k. 198-238, pisemna opinia uzupełniająca k. 258-269)

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów lub ich kserokopii, których ważność nie była kwestionowana przez strony w toku procesu, na podstawie zeznań powoda, a także w oparciu o opinie biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny pojazdów i kosztów naprawy P. J.. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano mając na względzie przepis art. 308 kpc.

W ocenie Sądu orzekającego w sprawie, pełnowartościowym dowodem jest zarówno podstawowa pisemna jak i uzupełniająca pisemna opinia biegłego P. J.. Powyższa opinia jest rzetelna, kompleksowa i w wyczerpujący sposób odpowiada na pytania Sądu zakreślone też postanowienia z dnia 21 października 2015 roku. Biegły ustalił koszty naprawy samochodu powoda oraz czas niezbędny do naprawy uszkodzonego pojazdu, biegły wyjaśnił również podstawy przyjęcia, iż koszty naprawy rzezonego pojazdu zamykają się kwotą 52.731,08 zł. Biegły wyjaśnił, iż charakter szkody ustala się w odniesieniu do najdroższej naprawy, wskazał również, iż w realiach przedmiotowej

sprawy zasadnym jest zakwalifikowanie szkody jako szkoda całkowita. Powód nie zdecydował się na naprawę pojazdu i zbył pojazd. Nadto złożenie dwóch kwot: kwoty uzyskanej tytułem odszkodowania i kwoty uzyskanej ze sprzedaży pojazdu w stanie uszkodzonym powinno zrekompensować wartość pojazdu przed szkodą. Sąd nie znalazł zatem uzasadnionych podstaw, aby odmówić wiary dowodowi z opinii biegłego P. J.. Opinia pisemna oraz opinia uzupełniająca jest rzeczowa, nie zawiera twierdzeń pozostających ze sobą w sprzeczności oraz jest poparta fachową wiedzą z zakresu mechaniki samochodowej, wyceny pojazdów i doświadczeniem biegłego. Wobec powyższego, na rozprawie w dniu 14 grudnia 2016 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego do spraw techniki samochodowej (k. 285). W ocenie Sądu okoliczności na jakie biegły miałyby się wypowiedzieć, a mianowicie na okoliczność przyjęcia rozliczenia szkody jako całkowitej zostały przede wszystkim szczegółowo wyjaśnione i uzasadnione w złożonej do akt sprawy opinii biegłego P. J.. Ponadto opinia ta jest przekonująca i dostatecznie wyjaśnia zagadnienie stanowiące przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie.

Sąd oddalił zgłoszone wnioski dowodowe zarówno strony powodowej jak i strony pozwanej, uznając, iż przede wszystkim były to wnioski dowodowe spóźnione, w ramach art. 217 kpc, zaś żadna ze stron nie wykazała, iż niezgłoszenie ich na wcześniejszym etapie było okolicznością niezawinioną. Nadto Sąd oddalił niniejsze wnioski mając na uwadze dyspozycję przepisu art. 227 kpc, uznając, iż zostały zgłoszone na okoliczność udowodnienia faktów, które nie mają istotnego znaczenia w realiach rozstrzyganej sprawy.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje.

W niniejszej sprawie R. Z. ostatecznie wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 10.100,00 złotych tytułem częściowego odszkodowania za szkodę wywołaną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27 września 2013 roku z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie od pozwanej kwoty 6.384,17 zł odszkodowania za najem pojazdu zastępczego z ustawowymi odsetkami od dnia 20 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z art. 822 kc przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 392), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani – na podstawie prawa – do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, stosownie do przepisu art. 19 ust. 1 tej ustawy, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zakład ubezpieczeń odpowiada za sprawcę szkody w granicach jego odpowiedzialności. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 powołanej ustawy).

Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku i ograniczona jest kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c.).

Zgodnie z ogólną zasadą wynikającą z art. 13 ust. 3 w zw. z art. 34 i art. 36 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), obowiązującej w dniu zawarcia umowy OC odszkodowanie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia mienia wypłaca się w kwocie odpowiadającej wysokości poniesionej szkody, w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, z ograniczeniem do sumy ubezpieczenia. Przy czym, ubezpieczeniem posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która

kierując pojazdem mechanicznym w czasie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę z związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Pozwany jako ubezpieczyciel z umowy ubezpieczenia OC zawartej ze sprawcą szkody, wstąpił na podstawie art. 805 k.c. w sytuację prawną tegoż sprawcy szkody, odpowiadającego z mocy art. 436 § 2 k.c. Przepis art. 436 § 2 k.c. stanowi, że w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody, samoistni posiadacze tych środków mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych, to jest na zasadzie winy.

Odnosząc się do roszczenia powoda o zasądzenie kwoty 10.100,00 złotych tytułem częściowego odszkodowania za szkodę wywołaną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27 września 2013 roku, Sąd uwzględnił to powództwo jedynie w części.

Fakt zaistnienia wypadku, którego skutkiem było uszkodzenie samochodu stanowiącego własność powoda oraz wystąpienie szkody w postaci uszkodzenia tego pojazdu był bezsporny w niniejszej sprawie. Nie było również wątpliwości, że sprawcą szkody był samoistny posiadacz pojazdu, ubezpieczony w zakresie OC u pozwanej. Pozwana podniosła, iż zakres uszkodzeń pojazdu i wyceniony koszt naprawy, przy ustalonej wartości pojazdu sprzed i po wypadku, czyni ją niezasadną ekonomicznie. W tej sytuacji ustalenie wysokości odszkodowania metodą różnicową polegało na ustaleniu ubytku wartości rzeczy uszkodzonej w określonym zdarzeniu w stosunku do wartości rzeczy ustalonej bezpośrednio przed zdarzeniem. W konsekwencji, wypłacona kwota stanowiła różnicę między wartością rynkową netto pojazdu w stanie nieuszkodzonym, a wartością netto pojazdu w stanie uszkodzonym. Powód zakwestionował te ustalenia. Zakres szkód pozostawał poza sporem.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Naprawienie szkody (odszkodowanie) w tych granicach winno obejmować wszystkie straty, poniesione wskutek zaistnienia szkody, stanowiące normalne następstwo działania, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 2 kc) i następuje, według wyboru poszkodowanego: przez restytucję stanu poprzedniego bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Odszkodowanie ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, ale przy zastrzeżeniu, że nie powoduje jednocześnie nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Naprawienie szkody przez ubezpieczyciela następuje poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej – sumy niezbędnej do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego (art. 363 § 1 kc).

W tym zakresie Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiedział się, że w przypadku nieopłacalności naprawy uszkodzonego pojazdu (braku ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody, jeżeli koszt naprawy samochodu jest wyższy od jego wartości przed uszkodzeniem), odpowiedzialny za wypadek obowiązany jest do zapłacenia odszkodowania według wartości pojazdu przed wypadkiem, pomniejszonej o jego wartość po wypadku (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 20.10.1972 r., sygn. akt II CR 425/72, publ. OSNC z 1973/6/111, z dnia 20.04.1971 r., sygn. akt II CR 475/70, publ. OSPIKA z 1971/12/231, z dnia 1.09.1970 r., sygn. akt II CR 371/70, publ. OSNC z 1971/5/93, z dnia 20.02.2002 r., sygn. akt V CKN 903/00, publ. OSNC z 2003/1/15). W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2006 roku o sygnaturze akt III CZP 76/05 postawiono tezę, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Podsumowując dorobek wcześniejszego orzecznictwa, który – jak podkreślono – jest jednolity, Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 kc, a ubezpieczyciel z tytułu odpowiedzialności gwarancyjnej wypłaca poszkodowanemu świadczenie pieniężne w granicach odpowiedzialności sprawczej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (art. 822 § 1 kc). Suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń nie może być jednak wyższa od poniesionej szkody (art. 824¹ § 1 kc) i przede wszystkim na tym tle zachodzi potrzeba oceny, czy koszt restytucji jest dla zobowiązanego nadmierny (art. 363 § 1 zd. drugie kc). Przyjmuje się, że nieopłacalność naprawy, będąca przesłanką wystąpienia tzw. szkody całkowitej, ma miejsce wówczas, gdy jej koszt przekracza wartość pojazdu sprzed wypadku. Stan majątku poszkodowanego,

niezakłócony zdarzeniem ubezpieczeniowym, wyznacza bowiem rozmiar należnego odszkodowania w stanie sprzed wypadku i w stanie uszkodzonym.

Odnosząc te reguły do niniejszej sprawy, w ocenie Sądu zgromadzone w niniejszej sprawie dowody (zwłaszcza opinia biegłego), wbrew odmiennym twierdzeniom powoda, dały podstawy do zakwalifikowania zaistniałego w pojeździe powoda uszkodzenia jako tzw. „szkody całkowitej”. W niniejszej sprawie ustalono iż nie istnieje ekonomicznie uzasadniona możliwość naprawy pojazdu powoda. Skoro zatem nie istnieją przesłanki do uznania, iż naprawa przedmiotowego pojazdu była opłacalna, celowa i ekonomicznie uzasadniona, szkodę w pojeździe powinno wyliczyć się jako szkodę całkowitą. W związku z powyższym Sąd obliczył wartość szkody powoda jako różnicę pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą i wartością pozostałości. Ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił w oparciu o przywoływaną już opinię biegłego sądowego P. J.. Biegły sądowy, przy wykorzystaniu posiadanych zasobów i na podstawie własnego doświadczenia, oszacował wartość szkody na chwilę jej zaistnienia podając uśrednione, zobiektywizowane wartości. Podany mechanizm określenia wartości szkody uwzględnia realia rynkowe i obiektywizuje wysokość szkody. Jednocześnie, powód nie przeprowadził żadnego postępowania dowodowego, które wykazałoby, że oszacowana przez biegłego wartość jest nieprawidłowa. Jak wynika z poczynionych w sprawie ustaleń, wartość samochodu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosiła przed szkodą w dniu 27 września 2013 roku 50.100 złotych (brutto), natomiast wartość tzw. pozostałości, tj. wartość pojazdu po zaistnieniu szkody wynosiła 26.000 złotych (brutto). Zatem wysokość zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu przedmiotowego wypadku wyraża się kwotą 24.100 złotych (brutto) – jest to maksymalna kwota odszkodowania, jaka przysługiwałaby powodowi. Tymczasem, niespornym jest, że R. Z. otrzymał w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w kwocie 16.900,00 złotych. Zatem wysokość zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu przedmiotowego wypadku wyraża się kwotą 7.200,00 zł (24.100,00 zł – 16.900,00 zł = 7.200,00 zł), jest to maksymalna kwota odszkodowania, jaka przysługiwałaby powodowi, która podlegała zasądzeniu od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz powoda z tytułu pozostałej części należnego odszkodowania.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nieuzasadnione. W tym miejscu należy odnieść się do twierdzeń powoda, iż rozliczenie szkody na zasadach szkody całkowitej jest krzywdzące dla powoda z uwagi na fakt, iż nie doprowadzi do pełnej restytucji szkody, również z uwagi na fakt, iż pojazd został zbyty za kwotę 8.000,00 zł. W ocenie Sądu fakt zbycia pojazdu uszkodzonego za kwotę niższą niż to wynika z opinii biegłego jest suwerenną decyzją powoda, który jak sam zeznał był bardzo zdeterminowany aby sprzedać wrak pojazdu, który sprzedałby nawet gdyby została mu zaproponowana cena o połowę niższa od finalnej kwoty za jaką sprzedał pojazd. Nadto zwrócić należy uwagę, iż powód od samego początku nie brał pod uwagę możliwości naprawienia uszkodzonego pojazdu. Tym samym w ocenie Sądu zasadnym jest przyjęcie w realiach rozstrzyganej sprawy rozliczenia szkody z dnia 27 września 2013 roku jako szkody całkowitej. Za koniecznością przyjęcia, iż koszty naprawy tego pojazdu oscylują na kwotę 52.731,08 zł, przemawia również okoliczność, że powód był drugim właścicielem pojazdu, który do tej pory był serwisowany/naprawiany w autoryzowanym salonie.

Odnosząc się zaś do roszczenia powoda o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.384,17 złotych (w pozostałym zakresie powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia) z tytułu poniesionych przez niego kosztów wynajęcia samochodu zastępczego należy wskazać, iż w ocenie Sądu roszczenie powoda w tym zakresie było zasadne w całości.

Jak wynika z ustaleń poczynionych w przedmiotowej sprawie, od 2 października 2013 roku do 17 grudnia 2013 roku R. Z. korzystał z samochodu zastępczego, którego koszt wyniósł łącznie 14.667,75 złotych, zaś dzienna stawka za wynajęcie tegoż pojazdu wyrażała się kwotą 159,00 zł+ 23% Vat, co finalnie stanowi kwotę 195,57 zł.

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – o czym była już mowa wyżej, za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W judykaturze ugruntował się pogląd, że wyrażona w art. 361 § 2 k.c. zasada pełnego odszkodowania obejmuje również wyrównanie straty wynikłej z niemożliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia lub uszkodzenia. Niemożność korzystania z rzeczy (tu z samochodu, który został uszkodzony) jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c., powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało

wydatków. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 8 września 2004 roku (sygn. akt IV CK 672/03, Lex nr 146324), w którym wskazał m.in., że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. Poniesiony przez poszkodowanego koszt wynajmu pojazdu zastępczego, jeżeli stanowi skutek szkody, winien podlegać wyrównaniu, ale musi to być wydatek celowy i ekonomicznie uzasadniony. Postulat pełnego odszkodowania przemawia, bowiem za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia albo uszkodzenia.

Problem kompensacji wydatków przy rozliczeniu szkody całkowitej był przedmiotem analizy Sądu Najwyższego, który w orzeczeniu z dnia 17 listopada 2011 roku (sygnatura akt III CZP 5/11), wskazał, iż wydatki związane z najmem pojazdu zastępczego aby mogły stanowić szkodę poszkodowany winien udowodnić, iż rzeczywiście zostały one poniesione, gdyż realny wymiar pomniejszenia majątku poszkodowanego odczuwany jest dopiero w momencie zaspokojenia długu stanowiącego szkodę. Nadto przywołać należy tezę orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku (sygn. akt IV CK 672/03) zgodnie z którym odszkodowanie może obejmować koszty najmu pojazdu zastępczego, przy rozliczeniu szkody na zasadach szkody całkowitej, jedynie do chwili wypłaty odszkodowania. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 listopada 2013 r. (sygn. akt III CZP 76/13, Biul.SN 2013/11/13-14), potwierdził również, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita), co miało miejsce w stanie faktycznym ustalonym w niniejszej sprawie. Zdaniem Sądu Najwyższego ustalenie czasu niezbędnego na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny i nie zależy od posiadania przez poszkodowanego środków pieniężnych na zakup nowego pojazdu, w tym środków pochodzących z wypłaty poszkodowanemu odszkodowania obejmującego różnicę wartości pojazdu sprzed zdarzenia szkodzącego i po zdarzeniu.

Za wydatek niezbędny (celowy) należy uznać wydatek poniesiony na korzystanie z innego pojazdu w takim zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Wydatki ekonomicznie uzasadnione to wydatki na najem pojazdu zasadniczo o podobnej klasie do pojazdu uszkodzonego lub zniszczonego, poniesione w oparciu o stawki czynszu najmu, które obowiązują na danym rynku lokalnym (ceny rynkowe za tego typu usługi) i w czasie naprawy pojazdu mechanicznego lub do czasu nabycia nowego pojazdu.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował celowości kosztów najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego, uznając zasadność tego kosztu, jednak nie w okresie, w jaki domagał się powód. Sporna była również stawka najmu pojazdu wynajętego przez poszkodowanego.

W ocenie Sądu, mając na względzie przywołane powyżej orzecznictwo Sądu Najwyższego, przy określaniu czasu koniecznego i niezbędnego do naprawy pojazdu należy również uwzględnić okres postępowania likwidacyjnego przeprowadzonego przez ubezpieczyciela, przeznaczony na weryfikację kwestii jego odpowiedzialności. Samochód powoda został uszkodzony i niemożliwie było korzystanie z niego od dnia powstania szkody, niemniej faktyczny okres wynajęcia pojazdu zastępczego trwał od 2 października 2013 roku do 17 grudnia 2013 roku (77 dni). W czasie wynajmu pojazdu zastępczego powód, oczekując na wypłatę przez pozwanego ubezpieczyciela odszkodowania, co nastąpiło dopiero w dniu 19 grudnia 2013 roku, nie nabył innego pojazdu mechanicznego. Zatem w ocenie Sądu okres ten jest odpowiedni. Jednakże, nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, co Sąd czyni tylko na użytek niniejszych rozważań, że zwrot wydatków koniecznych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji, winien obejmować jedynie okres od dnia zniszczenia pojazdu do dnia nabycia analogicznego pojazdu, nie dłużej jednak niż do dnia wypłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela, to należy wziąć pod uwagę, iż wypłata odszkodowania nastąpiła, jak już wskazano wyżej, w dniu 19 grudnia 2013 roku, a więc dwa dni po zakończeniu wynajmowania przez powoda pojazdu zastępczego. W związku

z powyższym Sąd uznał, że okres najmu pojazdu zastępczego wynikający z przedłożonej przez powoda faktury był uzasadniony i prawidłowy. Podkreślić również należy, iż powód uregulował należność za najem pojazdu zastępczego, co czyni ten wydatek szkodą powoda.

Tym samym, w świetle powyższych ustaleń, Sąd przyjął, że powodowi należy się odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w dochodzonej pozewm wysokości, tj. 6.384,17 zł. Jednakże Sąd zanegował stawkę dzienną wskazaną przez powoda, na załączonych do akt sprawy fakturach, w wysokości 159,00 zł +23% Vat, co stanowi kwotę 195,57 zł, uznając w ślad za opinią biegłego, iż uzasadnione koszty najmu pojazdu tej samej klasy co pojazd powoda, który uległ zniszczeniu wyrażają się dzienną stawką w wysokości 185,00 zł brutto i taka też stawka została przyjęta do obliczenia wysokości należnego powodowi odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego.

Uzasadniony okres wynajęcia pojazdu zastępczego (77 dni x dobowy stawka czynszu najmu pojazdu 185 złotych = 14.245,00 złotych. Od tej kwoty należało odjąć wypłacone świadczenie w wysokości 3.715,83 złotych (14.245,00 zł – 3.715,83 zł = 10.529,17 zł). Jednak powód swoje roszczenie ograniczył do kwoty 6.384,17 złotych, dlatego Sąd, będąc związany żądaniem pozwu, zgodnie z dyspozycją art. 321 §1 kpc, kwotę powyższą zasądził w całości.

Rozstrzygnięcie o odsetkach z tytułu opóźnienia w wypłacie należnego powodowi odszkodowania zapadło na podstawie art. 817 § 1 k.c i 481 § 1 k.c. Wymagalność roszczenia w stosunku do zakładu ubezpieczeń powstaje w terminie 30 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia o wypadku, chyba, że w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności lub wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 2 października 2013 roku. Decyzją z dnia 19 grudnia 2013 roku pozwana uznała roszczenie powoda wypłacając mu kwotę 16.900,00 zł. Tym samym w dacie wydania przywołanej decyzji z dnia 19 grudnia 2013 roku zostało zakończone postępowanie likwidacyjne, w toku którego zebrany materiał pozwolił na ustalenie i wypłatę należnego powodowi odszkodowania w pełnej wysokości. Zatem żądanie powoda zasądzenia odsetek od następnego dnia po dacie wydania decyzji odmawiającej uwzględnienia roszczenia w pozostałym zakresie, to jest od 20 grudnia 2013 roku, Sąd uznał za uzasadnione.

Odnosząc się do roszczenia powoda o zasądzenie kwoty 10.100,00 złotych tytułem częściowego odszkodowania za szkodę wywołaną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 27 września 2013 roku, Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powoda kwota stanowi ok. 71% dochodzonego roszczenia, w takim stopniu wygrał on sprawę i w taki procencie pozwany powinien ponieść koszty procesu. Łącznie koszty poniesione przez strony wyniosły 5.322 złotych. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości 2905 złotych (w tym: 505 zł tytułem opłaty od pozwu i 2400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 2417 złotych (w tym: 2400 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa). Zasądzona od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu kwota 1361,62 zł uwzględnia procent w jakim powód wygrał sprawę.

Koszty orzeczone w pkt I. 3 wyroku to koszty sądowe tymczasowo wyłożone w toku procesu przez Skarb Państwa. Nieuiszczone koszty sądowe, tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa, stanowią wynagrodzenie powołanego biegłego sądowego w kwocie 1560,77 złotych. W oparciu o art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku Sąd obciążył nimi strony stosownie do wskazanego wyżej wyniku postępowania: powoda kwotą 452,63 złotych, którą nakazał ściągnąć z zasądzonego roszczenia i pozwaną kwotą 1.108,14 złotych.

Jednocześnie Sąd, stosownie do normy art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach zwrócił na rzecz powoda kwotę 800 złotych, tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego i kwotę 1.000 złotych tytułem opłaty sądowej od rozszerzonej części powództwa, które zostało zwrócone, o czym rzezono w punkcie I. 5 wyroku

Natomiast odnośnie roszczenia powoda o zasądzenie odszkodowania w wysokości 6384,17 złotych z tytułu poniesionych przez niego kosztów wynajęcia samochodu zastępczego, o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powództwo zostało uwzględnione w całości, a zatem na pozwanej spoczywa ciężar poniesienia powstałych w toku procesu kosztów. Łącznie koszty poniesione przez powoda wyrażają się kwotą 2.905 zł, na co składają się: 505 zł tytułem opłaty od pozwu, oraz kwotą 2400 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika powoda. W zakresie wynagrodzenia pełnomocnika powoda Sąd orzekł na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348).

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.